

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: S.A., zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, se sídlem Polská 4, Karlovy Vary,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary – Dvory, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2013, čj. 1269/DS/13-3**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2013, čj. 1269/DS/13-3 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov (*dále jen „správní orgán I. stupně“*) ze dne 13. 3. 2013, čj. OD-4462/83080/2012/MK (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu České republiky. Žalobce navrhoval zrušení i prvostupňového rozhodnutí a přiznání mu práva na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobce namítal procesní pochybení správních orgánů obou stupňů při posuzování žádosti a dále, že žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí bez bližšího odůvodnění. Nezákonnost žalobce spatřoval v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

3. Žalobce podal dne 17.09.2012 u správního orgánu I. stupně žádost o udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského oprávnění ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (*dále jen „ZSP“ nebo zákon o silničním provozu*). Z ustanovení § 82 odst. 1 písm. d), § 2 písm. hh) a § 92 odst. 4 písm. d) ZSP dovedil, že zákonodárce dle citovaných ustanovení stanovil demonstrativním a alternativním výčtem, jaké důkazní prostředky „zajišťují“ žadateli prokázání obvyklého bydliště na území České republiky, pokud nemá na území trvalý pobyt. Žalobce při podání žádosti k prokázání obvyklého bydliště předložil (i) potvrzení o přechodném pobytu ze dne 31.10.2012, ze kterého je zřejmé, že na území České republiky přechodně pobývá již od 01.06.2011, (ii) nájemní smlouvu k nemovitosti v ..., přičemž nájemní smlouva byla uzavřena od 01.06.2011 a jejím předmětem je obytná místnost v uvedené nemovitosti za 100 Kč měsíčně, (iii) čestné prohlášení ve smyslu § 92 odst. 4 písm. e) ZSP.

4. Po zahájení správního řízení správní orgán I. stupně usnesením řízení přerušil a vyzval žalobce k doplnění žádosti o prokázání místa obvyklého bydliště na území České republiky v rámci obce s rozšířenou působností Sokolov, kde osoba pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb a doložení těchto vazeb ve smyslu § 2 písm. hh) ZSP. V odůvodnění usnesení o přerušení řízení nebylo uvedeno, jaké konkrétní skutečnosti z předložených důkazních prostředků vyvolávají pochybnosti o splnění materiálního hlediska obvyklého bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) ZSP. Správní orgán je povinen v souladu se zásadou součinnosti žadateli sdělit, jaká konkrétní skutečnost povahy skutkové nebo právní, která vyplynula z provedených důkazních prostředků, brání vyhovění žádosti. Správní orgány obou stupňů pomíjejí, že žadatel v řízení o vydání řidičského oprávnění sice má důkazní povinnost, ale o její splnění je správní orgán povinen žadatele řádně požádat, či jej řádně vyzvat. Výzva musí být dostatečně určitá, jinak nelze z jejího nesplnění dovozovat zákonné důsledky. Vzhledem k tomu, že byla výzva k prokázání obvyklého bydliště formulována pouze obecně bez toho, aby konkrétně vymezila, jaké skutečnosti povahy skutkové nebo právní brání žádosti vyhovět, nelze žalobci vytýkat, že by své důkazní povinnosti nedostál. Jestliže je v § 92 odst. 4 písm. d) ZSP uvedena mimo jiné nájemní smlouva k nemovitosti a potvrzení o přechodném pobytu na území České republiky, mohl žalobce oprávněně očekávat, že svou povinnost k prokázání obvyklého bydliště splnil. Obecnou výzvou k prokázání obvyklého bydliště bez dostatečné konkretizace skutečností, které vyplynuly z provedení důkazních prostředků a které brání vyhovění žádosti, zatížil správní orgán I. stupně řízení vadou, která má zásadní vliv na zákonost prvostupňového rozhodnutí. Již v odvolání žalobce namítal, že je z tohoto důvodu prvostupňové rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Žalovaný námitku neuznal důvodnou s tím, že je ve výzvě konkrétně uvedeno, v čem doplnění spočívá, s čímž se žalobce neztotožňuje.

5. Postupem, kdy se správní orgány obou stupňů nevypořádají s námitkami žadatele dostatečným způsobem anebo vůbec, jako v tomto případě, dochází k porušení práva na

spravedlivý proces ve smyslu článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. V obecné rovině je odůvodnění rozhodnutí stále důležitější, poněvadž výrok a odůvodnění je nutné chápat jako celek. Podle § 68 odst. 1 správního řádu je (vedle výrokové části a poučení účastníků) povinnou náležitostí správního rozhodnutí odůvodnění. Jedinou možnou výjimkou je skutečnost uvedená v § 68 odst. 4 správního řádu, kde je stanoveno, že odůvodnění rozhodnutí není nutné, jestliže správní orgán prvního stupně všem účastníkům řízení v plném rozsahu vyhoví. Žalobce uvedl povinné náležitosti odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu a zdůraznil povinnost vyjádřit v odůvodnění úvahy oprávněné úřední osoby ohledně hodnocení jednotlivých důkazů, jednotlivě a v souvislostech, které ve svém souhrnu vedly k výroku rozhodnutí v dané věci. Za nedostačující označil rozhodnutí, ve kterém správní orgány obou stupňů pouze „komentují“ (popisují) průběh správního řízení, aniž odůvodnění obsahuje povinné náležitosti. Dle žalobce je v daném případě rozhodnutí správních orgánů obou stupňů pro své nedostačující odůvodnění nepřezkoumatelné a mělo by být již z tohoto důvodu zrušeno. Bez ohledu na uvedené vady reagoval žalobce na výzvu k doplnění žádosti a v souladu se skutečným stavem předložil výpis z živnostenského rejstříku, který prokazuje, že kromě skutečnosti, že má na území České republiky osobní vazby a pravidelně se na místo svého pobytu vrací, má zde současně profesní vazby. Skutečnost, že živnostenské oprávnění získal až ke dni 17.10.2012 v žádném případě neznamená, že zde neměl po dobu mnoha měsíců profesní vazby. Za účelem uzavírání kontraktů se na území České republiky pravidelně vracel již nejpozději od 11.06.2011. Žalobce vykonává živnost paralelně v České republice a ve Francii a z důvodu podnikání střídavě pobývá v obou zemích, přičemž jeho „středobod zájmu“ je v současné době již v České republice. Výše uvedená skutečnost byla hlavním a jediným důvodem podání žádosti o udělení řidičského oprávnění v České republice. Žalobce doložil existenci bankovního účtu v České republice a existenci českého telefonního čísla (viz správní spis). V současné době zaměstnává další zaměstnance ve své firmě, po roce podnikání činí daňové přiznání, které mu zpracovává daňový poradce včetně účetní závěrky.

6. Správní orgán po doložení dalších důkazních prostředků žalobcem žádost u udělení řidičského oprávnění zamítl. Teprve z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se žalobce dozvěděl, jaké pochybnosti vedly správní orgán k zamítnutí žádosti a jaké skutečnosti povahy skutkové a právní vedly správní orgán k vydání usnesení o přerušení řízení s obecnou výzvou k doplnění důkazů k prokázání obvyklého bydliště žalobce. Takový postup považoval žalobce za nezákonný a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z tohoto důvodu za nepřezkoumatelná. Správní orgán zamítnutí žádosti o udělení řidičského oprávnění odůvodnil tím, že předmětem nájemní smlouvy je nemovitost uváděná na adrese v k.ú. Karlovy Vary, nikoliv nemovitost vztahující se k uváděnému pobytu, výše sjednaného nájemného 100 Kč neodpovídá běžným standardům, přičemž absentuje způsob výpočtu nájemného, správní orgán se snažil doručit písemnost na adresu bydliště uvedenou žadatelem a tato byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Již v odvolání žalobce namítal, že výpočet nájmu je z obsahu nájemní smlouvy zcela zřejmý a výše nájmu je věcí dohody smluvních stran. Nájemní smlouva původně uzavřená na dobu určitou od 01.06.2011 do 01.06.2012 (ve smlouvě nedopatřením uvedeno do 01.06.2011) byla na základě dohody změněna na dobu neurčitou a podepsána dne 15.04.2012. K neúspěšnému doručení žalobce uvedl, že byl již od 17.09.2012 právně zastoupen, což doložil plnou mocí. Podle § 34 odst. 2 správního řádu se písemnosti doručují pouze zástupci, kterého si účastník zvolil, s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco vykonat. Jelikož usnesení ze dne 20.09.2012,

kterým správní orgán řízení přerušil a vyzval žadatele k doplnění žádosti, nelze považovat za případ, kdy by zastoupený měl osobně něco vykonat, je pokus o doručení důkazem, který je ve správním řízení nutné považovat za důkaz získaný nezákonně. Pokud správní orgán k výsledku doručení přihlížel jako k důkazu svědčícímu v neprospěch žadatele, potom je takový závěr v přímém rozporu s § 2 odst. 1 a § 51 odst. 1 správního řádu, podle kterého k provedení důkazu lze užít důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jelikož tento důkaz byl proveden a získán v rozporu s právními předpisy, nelze k němu při prokazování obvyklého bydliště žalobce v jeho neprospěch přihlížet. S uvedenými námitkami se žalovaný vypořádal pouze konstatováním, že je třeba je odmítnout, tedy nedostatečně, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné a nezákonné. Za pozornost stojí konstatování žalovaného, že má dostatek důkazů o tom, že má žalobce obvyklé bydliště nadále ve Francii, aniž by uvedl, o jaké důkazy jej opírá.

7. K nesprávnému právnímu posouzení obvyklého bydliště žalobce uvedl, že se neztotožňuje s právním názorem žalovaného, že obvyklé bydliště na území České republiky musí žadatel prokázat v délce trvání alespoň 185 dní, přičemž tato doba se vztahuje k § 2 písm. hh). bod 1 a 2. Dle žalobce obsahuje legální definice pojmu obvyklého bydliště dvě podskupiny „možných žadatelů“. První podmnožina zahrnuje žadatele, kteří mají k místu obvyklého bydliště osobní a profesní vazby, přičemž současně splňují podmínku pobytu alespoň 185 dní v kalendářním roce. Druhá množina zahrnuje žadatele, kteří mají k místu obvyklého bydliště osobní vazby a pravidelně se na takové místo vrací, aniž by museli splňovat podmínku počtu dní pobytu v kalendářním roce. Žalobce byl přesvědčen, že § 2 písm. hh) ZSP není v souladu se zněním článku 12 Směrnice 2006/126/ES (*dále jen „Směrnice“*). Připomněl, že ust. § 2 písm. hh) bylo do zákona o silniční provozu včleněno s účinností od 01.01.2012 a od toho okamžiku musí být vykládáno v souladu s účelem uvedené Směrnice, ačkoliv ostatní ustanovení zákona o silničním provozu, která implementují tuto Směrnici, nabyly účinnosti od 19.01.2013. V preambuli Směrnice, jmenovitě v odst. 2, je výslovně uvedeno: „*Pravidla pro řidičské průkazy jsou základními prvky společné dopravní politiky, přispívají ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu a usnadňují volný pohyb osob, které se usazují v jiném členském státě, než ve kterém byl řidičský průkaz vydán. Vzhledem k významu individuálních dopravních prostředků podporuje vlastnictví řidičského průkazu, který je řádně uznán hostitelským členským státem, volný pohyb a svobodu usazování osob*“. Hlavním cílem Směrnice je usnadnit volný pohyb osob a usnadnit usazování občanů EU v kterémkoliv členském státě, přičemž vzájemná uznatelnost řidičských průkazů a minimální požadavky na jejich získání, které Směrnice stanovuje, je jedním z právních prostředků, jak volný pohyb osob zajistit a usnadnit. Podle článku 12 Směrnice se obvyklým bydlištěm fyzické osoby rozumí: „*místo, kde se určitá osoba obvykle zdržuje, tj. nejméně 185 dní v kalendářním roce, z důvodů (i) osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu (ii) osobních vazeb vyplývajících z úzkých vztahů mezi touto osobou a místem, kde bydlí*“. U obou těchto skupin musí být splněna podmínka pobytu na území po dobu nejméně 185 dní v kalendářním roce. Výjimkou z uvedené podmínky je skupina možných žadatelů, kteří pobývají na území různých států, neboť profesní vazby mají v jiném členském státě. Pro tuto skupinu možných žadatelů Směrnice stanovuje, že místem osobních vazeb je místo, na které se pravidelně vrací, aniž by Směrnice stanovala pro tuto skupinu osob povinnost splnění pobytu v délce 185 dní v kalendářním roce (teoreticky si lze

představit situaci světově úspěšného sportovce, který profesně celý rok cestuje po světových turnajích a v České republice, kde má osobní vazby, není déle než 185 dní v roce a nemá v ČR trvalý pobyt - viz Tomáš Berdych, tenista). Článek 12 odst. 2 Směrnice totiž zní „*Za obvyklé bydliště osoby, jejíž profesní vazby jsou jinde než osobní vazby a která tedy střídavě pobývá na různých místech ve dvou nebo více členských státech, se však považuje místo jejích osobních vazeb, pokud se tam pravidelně vrací*“. Je tak zřejmé, že druhý odstavec článku 12 Směrnice a ust. § 2 písm. hh) bod 2 ZSP nejsou zcela totožné, přičemž ustanovení § 2 písm. hh.) bod 2 je vykládáno správním orgánem tak, že i tato skupina žadatelů musí splňovat podmínku pobytu v délce 185 dní v kalendářním roce v místě, ke kterému má osobní vazby. Tento výklad správního orgánu není správný a je v rozporu s účelem a cílem Směrnice, kterého má být dosaženo. Dle žalobce zákon o silničním provozu stanovuje přísnější podmínky pro dosažení řidičského oprávnění, neboť požaduje splnění podmínky pobytu na území v délce 185 dní i pro osoby, které mají osobní vazby (a osobní vazby zde mají, pokud se sem pravidelně vrací) v České republice a profesní vazby v jiném členském státě. Ačkoliv v obecné rovině je možné, aby členské státy při implementaci Směrnice a pro dosažení jejich cíle stanovily přísnější podmínky vnitrostátní úpravy, nemohou tak učinit, jedná-li se o základní princip, na kterém stojí Evropské společenství, kterým je volný pohyb osob. Taková vnitrostátní úprava a její aplikace orgány veřejné moci stanovující přísnější podmínky volného pohybu a svobody usazování než stanovuje Unijní právo, je nepřipustná a je v příkrém rozporu s Unijním právem. Je-li ustanovení vnitrostátního práva v rozporu s unijním právem, potom musí být přednostně aplikováno ustanovení unijního práva a konfliktní norma vnitrostátního práva se v takovém případě stává automaticky neaplikovatelnou. Přímého účinku směrnice se mohou jednotlivci dovolat před vnitrostátními soudy. Povinnost aplikovat ustanovení směrnice namísto konfliktního vnitrostátního práva mají nejen soudy, ale i správní orgány, tedy i obecní úřady s rozšířenou působností vykonávající přenesenou působnost, tedy i žalovaný. Žalobce je proto přesvědčen, že žalovaný nejenom, že nesprávně zjistil skutkový stav, k jehož zjištění dospěl na základě procesně vadného postupu, ale současně spočívá napadené rozhodnutí žalovaného na nesprávném právním posouzení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že je podstatou žaloby shodně jako v odvolání tvrzení žalobce, že je řízení postiženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, a že správní orgán dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a na základě těchto nesprávných a nedostatečných skutkových zjištění spočívá rozhodnutí na nesprávném právním posouzení. Žalovaný k tomu s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vycházel z okolností daného případu, kdy měl žalobce možnost nezpochybnitelně prokázat obvyklé zdržování se na území České republiky množstvím jím navržených důkazů. Nic takového však nenavrhnul, ani neprokázal skutečnost o obvyklém zdržování se na území, jestliže z dikce § 2 písm. hh) ZSP je zřejmé, že obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám na území a nepostačuje prokázání vazeb pracovních. Z toho důvodu považoval žalovaný polemiky o tom, že ke splnění a plnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu a správního řádu postačuje formální předložení vydaného potvrzení o přechodném pobytu na území bez dalšího, smlouva o pronájmu jednoho pokoje na dobu nezbytně nutnou

(od 25. 7. 2012) s platbou Kč 100 měsíčně, bez prokázání osobních vazeb k území či dodatečné zaslání fotokopie „výpisu z živnostenského rejstříku“ o vzniku oprávnění (dne 17. 10. 2012) k podnikání s adresou bydliště ... - uvedenou v předmětném výpisu, s adresou pobytu výše uvedeného přechodného pobytu na území ČR, rovněž bez dalších navazujících průkazních prostředků o obvyklosti jeho zdržování se na území ČR. Namísto zákonem dané součinnosti, vede žalobce spor se správním orgánem o výklad příslušných paragrafů zákona o silničním provozu a správního řádu, předkládá rozbor Směrnice 2006/126/ES, odstavec 2, kde účelově (v rozporu se skutečným smyslem společné dopravní politiky přispívající ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu) poukazuje na jím prezentované základní prvky společné dopravní politiky ve smyslu volného pohybu a svobodného usazování osob a domáhá se vydání řidičského průkazu České republiky bez prokázání splnění podmínky obvyklého bydliště na území. Rozbor odvolatele o tom, že zákon o silničním provozu stanovuje přísnější podmínky pro dosažení řidičského oprávnění, musí být odmítnut nejen z důvodu, že správním orgánům nepřísluší hodnocení, ale i proto, že je zcela opačného smyslu. Volný pohyb osob nepodmiňuje držení řidičského oprávnění. Za situace, kdy žalobce setrvává na vlastním výkladu o splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění s vydáním řidičského průkazu České republiky a žádné další důkazní prostředky, které by splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR nezvratně prokazovaly, nenavrhнул, ani neměl ochotu tak učinit, neměl správní orgán jinou možnost, než žádost zamítnout.

9. K žalobcem tvrzenému nesprávně zjištěnému skutkovému stavu, k jehož zjištění dospěl správní orgán na základě procesně vadného postupu, a k tvrzení, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů spočívají na nesprávném právním posouzení, žalovaný uvedl, že vycházel kromě zákona o silničním provozu i ze správního řádu, podle něhož je procesní povinností účastníků v řízení o žádosti označit důkazní prostředky na podporu svých tvrzení. Z povahy věci nelze požadovat na správním orgánu, aby obstarával za účastníka podklady a zjišťoval skutečnosti, které povedou ke kladnému rozhodnutí, tedy k vyhovění žádosti. Žalobce nebyl ochoten od 17. 9. 2012, kdy podal žádost o vydání řidičského průkazu ČR, předložit nebo navrhnout provedení důkazů nezvratně prokazujících splnění podmínky mít obvyklé bydliště na území ČR dle § 82 odst. 1 písm. d) ZSP či důkazů nepřímých, které by ve svém souhrnu toto prokazovaly. Podkladem pro rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků řízení, které mohou účastníci řízení podávat v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí (§ 50 odst. 1 správního řádu). Podkladem pro rozhodnutí jsou dále skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti, tedy informace a údaje, které správní orgán získal při výkonu své působnosti. Žalovaný vycházel z jemu známé skutečnosti (z úřední činnosti) o takzvané turistice za řidičskými průkazy, jejímž důsledkem je obcházení represivních opatření členských států Evropské unie v oblasti odnímání řidičských oprávnění či řidičských průkazů. Protože se skutečnosti známé správnímu orgánu z jeho úřední činnosti nedokazují, posoudil podanou žádost jako jednu z mnoha podávaných v rámci této takzvané turistiky za řidičskými průkazy. V daném případě se žalobci nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky ve smyslu zákona o silničním provozu, nemá-li na území trvalý pobyt. Existuje tak skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět.

10. Dle žalovaného nedošlo v průběhu řízení ke krácení práv žalobce a bylo vůči němu postupováno v souladu se zákonem. Námitky uváděné žalobcem považoval žalovaný za

vyvrácené, bezpředmětné a neopodstatněné. Ze skutečností uváděných žalobcem v podané žalobě nelze prokázat či dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady řízení, které by odůvodňovaly zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

11. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

12. Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

13. Na základě ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) ZSP lze řidičské oprávnění udělit pouze osobě, která má na území České republiky obvyklé bydliště nebo zde alespoň 6 měsíců studuje.

14. Co je nutné rozumět pod pojmem „*obvyklé bydliště na území České republiky*“ je stanoveno v § 2 písm. hh) ZSP. Obvyklé bydliště na území České republiky je místo trvalého pobytu fyzické osoby na území České republiky, nebo pokud fyzická osoba nemá na území České republiky trvalý pobyt, místo na území České republiky, kde fyzická osoba 1. pobývá alespoň 185 dnů v kalendářním roce z důvodů osobních vazeb, kterými se rozumí zejména soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví nebo nájem nemovitosti, a popřípadě zároveň i z důvodů podnikání, výkonu jiné samostatně výdělečné činnosti nebo závislé práce na území České republiky, nebo 2. pobývá z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoliv podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.

15. Chtěl-li být žalobce se svojí žádostí o vydání řidičského oprávnění úspěšný, bylo jeho povinností tvrdit a následně prokázat skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr, že má na území České republiky obvyklé bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) bodu 1. nebo 2. ZSP.

16. Povinnost tvrdit pro rozhodnutí věci podstatné skutečnosti vyplývá ze samotného faktu, že je to žadatel, kdo v řízení o vydání řidičského oprávnění tvrdí, že jsou splněny všechny podmínky pro to, aby jeho žádosti bylo vyhověno. Žadatel je tak povinen zcela konkrétním způsobem popsat časový rozsah a důvody svého pobytu na území České republiky. Není-li totiž znám časový rozsah a důvody pobytu žadatele na území České

republiky, je zcela nemožné dospět k závěru, že má žadatel na území České republiky „obvyklé bydliště“.

17. Povinnost prokázat tvrzené skutečnosti pak vyplývá z § 52 věta první správního řádu, podle kterého jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. V této souvislosti však nelze ani pominout, že opak, tj. že žadatel nemá na území České republiky „obvyklé bydliště“, prokázat objektivně nelze. Správním orgánům tak není možné důvodně vytýkat, že k vyvrácení případného tvrzení žadatele nevedly dokazování. To by bylo možné teprve tehdy, pokud by žadatelem konkrétně tvrzené skutečnosti byly jím skutečně prokázány a správní orgán by za této situace stále tvrdil opak.

18. Žalobce v průběhu správního řízení konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky. Žádost o vydání řidičského průkazu žalobce podal 17. 9. 2012. V řízení předložil potvrzení o přechodném pobytu na území ČR z 30. 7. 2012 na adrese ... a nájemní smlouvu k nemovitosti ... na parc. č. 1037/2 katastrální území Karlovy Vary bez uvedeného data uzavření, kterou byl sjednán nájem jedné vyhrazené místnosti v bytové jednotce od 25. 7. 2012 na dobu nezbytně nutnou za 100 Kč měsíčně. Současně s odvoláním proti v pořadí prvnímu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, usnesení ze dne 29. 10. 2012, čj. OD-4462/83080/2012/MK, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce, předložil potvrzení o přechodném pobytu z 31. 10. 2012, podle něhož má na území povolen pobyt o 11. 7. 2011 na adrese... a na adrese ... Dále předložil výpis z živnostenského rejstříku ze dne 18. 10. 2012, kde je uveden vznik oprávnění 17. 10. 2012, tedy jeden měsíc po podání žádosti. Svoji argumentaci ve správním řízení žalobce založil na právním názoru, že uvedenými listinnými důkazy prokázal existenci obvyklého bydliště na území České republiky. Vyplývá to z obsahu vyjádření z 27. 2. 2013 a z odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ve kterém svoji argumentaci rozvedl a uvedl, že „skutečnost, že živnostenské oprávnění k provozování živnosti v České republice získal až ke dni 17. 10. 2012 v žádném případě neznamená, že zde neměl po dobu mnoha měsíců profesní vazby a za účelem uzavírání obchodních kontaktů se do České republiky pravidelně vracel již od 11. 6. 2011.“ Proto argumentoval tím, že „ohlášením živnosti dokázal odvolatel profesní vazby k ČR a v tomto ohledu rovněž naplnil dikci zákona o obvyklém bydlišti dle § 2 písm. hh) bod 2. Zákona o silničním provozu s tím, že v takovém případě není vázán lhůtou 185 dnů pro přechodný pobyt v ČR.“

19. V souladu s § 68 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí krom jiného uvést informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Bylo proto povinností správních orgánů se s žalobcovou argumentací ve prospěch žádosti vypořádat.

20. Správní orgán I. stupně zamítnutí žádosti žalobce odůvodnil tím, že „předloženými doklady k žádosti o udělení řidičského oprávnění nebylo žadatelem dostatečně prokázáno obvyklé bydliště. K tomuto správní orgán uvádí, že pojem obvyklé bydliště je primárně pojmem práva Evropské unie, vymezuje jej článek 12 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES o řidičských průkazech, na kterou zákonně vymezení tohoto pojmu v zákoně o silničním provozu bezprostředně navazuje. Obvyklým bydlištěm se pro účely směrnice a zákona o silničním provozu rozumí místo, kde se určitá osoba zdržuje, tj. nejméně

185 dní v kalendářním roce, z důvodu osobních a profesních vazeb nebo v případě osob bez profesních vazeb z důvodu osobních vazeb a pravidelně se na toto místo vrací, ačkoli podniká, vykonává jinou samostatně výdělečnou činnost nebo závislou práci v jiném státě, není-li výkon takovéto činnosti v jiném státě omezen na dobu určitou.“ K předložené nájemní smlouvě správní orgán I. stupně uvedl, že je v ní „hned několik údajů, které jsou v rozporu se skutečností. Předmětem smlouvy je nemovitost uváděná na adrese v katastrálním území Karlovy Vary, nikoli nemovitost vztahující se k uváděnému pobytu v Horním Slavkově. Kontrolou osoby nájemce bylo zjištěno, že nájemce je sice osoba totožného jména, ale jiného data narození, která vlastní občanský průkaz s jiným číslem, než kopii kterého předložil žadatel při podání žádosti. U smlouvy není ani patrné, kdy byla sepsána. Nájemník a nájemce se dohodli na měsíčním nájmu 100,- Kč. Dle občanského zákoníku, § 686 musí nájemní smlouva obsahovat způsob výpočtu nájemného, který ve smlouvě absentuje, v článku III. smlouvy je uvedena pouze celková částka, která svou výší neodpovídá běžným standardům, pokud zde žadatel opravdu pobývá a užívá elektřinu, vodu a další media k běžným denním činnostem v domácnosti. Správní orgán se též snažil na adresu bydliště uvedenou žadatelem doručit písemnost, kdy tato byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Dále správní orgán I. stupně uvedl: „U osob, které nemají na území České republiky trvalý pobyt, je nutné zkoumat, zda jsou z věcného hlediska splněny podmínky jejich skutečných vazeb k územní České republiky. Důležité je však vždy materiální hledisko, vycházející ze skutečné domácnosti fyzické osoby. Obvyklým bydlištěm osoby bez trvalého pobytu na území České republiky nemůže být fiktivní pobyt spočívající v pouhé registraci do úřední evidence. V takovém případě totiž absentují zákonem požadované osobní vazby. Osobní vazby musí být splněny, i pokud se žadatel na místo pouze vrací, jelikož se vrací pravidelně z důvodu těchto vazeb. Správní orgán neupírá žadateli právo podnikat v ČR a ani nemohl, jelikož při podání žádosti 17. 9. 2012 toto žadatel nedoložil a správní orgán, byť by chtěl, toto zjistit nemohl. Doložit ani nemohl z důvodu vzniku živnostenského oprávnění až 17. 10. 2012. Nikde v zákoně není ani uvedeno, že podnikající osoba má automaticky nárok na vydání řidičského průkazu a tyto dvě věci nejsou vzájemně podmíněny. Vydání řidičského průkazu se neřídí obchodním zákoníkem, přičemž pokud při podnikání přechodný pobyt prokazovat zřejmě nemusí, pro institut vydání ŘP je však povinností žadatele prokázat obvyklé bydliště z důvodu osobních vazeb dle § 2 hh) zákona o silničním provozu a to v obou variantách 1. i 2. (... popřípadě zároveň i z důvodu podnikání). K potvrzení o přechodném pobytu správní orgán I. stupně uvedl, že „neproazuje, že tu žadatel skutečně pobývá a zdržuje se zde nebo se sem pravidelně vrací, nýbrž jen doklad, který mu dovoluje tu pobývat, k doložení vazeb v žádném případě nedostačuje. Existence bankovního účtu správnímu orgánu doložena nebyla, ani telefonního čísla, pouze na smlouvě o nájmu je razítko Komerční banky. Proč, se může správní orgán pouze domnívat.“ K dalším listinám uvedl: „Zástupce žadatele doložil další listiny (živnostenské oprávnění, potvrzení) až při podání odvolání prvně vydaného rozhodnutí, ke kterým nemohlo být přihlédnuto, protože oproti řízení ex officio, v řízení o žádosti je nutno plně uplatnit koncentrační zásadu, protože musí být zájem účastníka přednést ve svůj prospěch všechny potřebné doklady a důkazní prostředky, a neučiní-li tak, svoje právo ztrácí. Založením živnosti tak dle správního orgánu reagoval žadatel na situaci v řízení, kdy se mylně domníval, že toto mu zakládá právo získat řidičský průkaz“. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že „osobní vazby k bydlišti v České republice nebyly dostatečně prokázány a adresu uvedenou v české republice nepovažuje za obvyklé bydliště žadatele, jelikož nesplnil podmínku místa, na kterém se měl zdržovat nejméně 185 dní v kalendářním roce z důvodu

osobních vazeb, ani se na toto místo z důvodu osobních vazeb pravidelně nevrací. Pokud se žadatel na adresu vrací, neprokázal bez pochyb osobní vazby. Obvyklé bydliště je jednou z podmínek pro vydání řidičského průkazu. Tato podmínka žadatelem nebyla splněna, žadatel nenavrl žádný jiný prostředek k prokázání obvyklého bydliště a osobních vazeb k tomuto bydlišti a vzhledem k výše uvedenému není správní orgán k vydání řidičského průkazu místně příslušný.

21. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *Správní orgán I. stupně poté, co vyzval odvolatele k doplnění žádosti o prokázání a doložení osobních vazeb k území ČR, když odvolatel „doplnil“ dne 27. února 2013 žádost prostým výpisem ze Živnostenského rejstříku bez dalšího doložení či prokázání skutečnosti, že se zde, na území ČR, obvykle zdržuje (když zde nemá trvalý pobyt) dospěl správní orgán I. stupně na základě skutečností vyplývajících z úřední činnosti a všech indicií o neplnění, respektive neprokázání osobních vazeb k uvedenému přechodnému pobytu na území ČR zcela opodstatněně k závěru, že důvody pro nevyhovění žádosti jsou dány. Nekonečnému opakování a reprodukování zákonných ustanovení o podmínkách udělení řidičského oprávnění, kdy „LZE vydat řidičský průkaz ČR“ a rozbor gramatického a jazykového výkladu předmětných ustanovení zákona o silničním provozu neustále vznášených zmocněncem odvolatele, přisuzuje odvolací správní orgán zvolené taktice tzv. „obehrané desky“, kdy se snaží odvolatel odvádět pozornost od faktického neprokázání (tzn. neplnění) jedné z podmínek, tj. obvyklého bydliště na území ČR, pro udělení řidičského oprávnění na našem území, aniž by správní orgán jakkoliv upíral odvolateli právo volného pohybu a svobodného usuzování. K takzvanému dokazování ze strany správního orgánu I. stupně ... lze uvést, že v řízení o žádosti je důkazní břemeno na straně žadatele (viz § 45 odst. 1 a 2 správního řádu), aby na podporu svých tvrzení předložil nové důkazy o tom, že splnil všechny podmínky pro udělení řidičského oprávnění, nikoli na odpovědnosti příslušného správního orgánu, přesto nepředložil důkazy, které by hodnověrně prokazovaly, že obvyklé bydliště ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu má skutečně na území ČR. Naopak správní orgán má dostatek důkazů založených ve spise ... že obvyklé bydliště odvolatele je na území Francouzské republiky.“*

22. Dle žalovaného má „správní orgán I. stupně zákonnou povinnost prověřovat a ověřovat, zda se žadatel o řidičský průkaz v ČR skutečně na území této republiky obvykle zdržuje a zda má k místu proklamované adresy (s povolením k přechodnému pobytu) osobní vazby ve smyslu obvyklého bydliště podle § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu.“ Žalovaný vycházel v odvolacím řízení podle obsahu správního spisu ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně a ze znalostí obou správních orgánů z úřední činnosti a uzavřel, že „se odvolateli nepodařilo prokázat osobní vazby jakožto splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR.“

23. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že „správní orgán I. stupně v řízení o žádosti především posuzuje splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění. Je na odvolateli, aby na podporu svých tvrzení předložil důkazy o tom, že všechny podmínky beze zbytku pro udělení řidičského oprávnění splnil, k čemuž byl také správním orgánem I. stupně vyzván, avšak toto neučinil. ... Odvolatel nedoložil důkazní prostředky svědčící o osobních vazbách, ani nenavrhнул provedení důkazů nezvratně prokazujících splnění podmínky § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nebo důkazů nepřímých, které by ve svém souhrnu toto

prokazovaly. Prezentované jednoznačnosti o jasných dokladech sloužících k prokázání obvyklého bydliště, jak poukazuje zmocněnec odvolatele, nelze přisvědčit. ... Nelze souhlasit s tvrzením zmocněnce, že k prokázání splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR postačí předložení některé z demonstrativně uvedených listin, aniž by předložil, respektive navrhl, provedení důkazů nezvratně prokazujících splnění této podmínky.“ K námitce, že správní orgán I. stupně neuvedl žádnou konkrétní skutečnost zpochybňující prokázání obvyklého bydliště a že neposkytl odvolateli součinnost, když jej obeslal výzvou, žalovaný uvedl, že „ve výzvě k doplnění žádosti je konkrétně uvedeno, v čem doplnění spočívá. Nelze proto uznat tyto námitky za důvodné.“ K námitkám, že správní orgán nesdělil, jaká konkrétní skutečnost povahy skutkové nebo právní brání žádosti vyhovět a že je správní řízení ovládáno zásadou vyšetřovací, která se projevuje povinností správního orgánu poskytnout žadateli přiměřené poučení, což neznamená, že má sdělit konkrétní důkazy, které povedou k vyhovění žádosti, žalovaný odkázal na usnesení o přerušení řízení a výzvu k odstranění vad žádosti. Za odvádění pozornosti od faktického nesplnění (tedy neprokázání osobních vazeb) podmínek obvyklého bydliště na území ČR žalovaný označil námitku porušení § 51 odst. 2 správního řádu a zatížení řízení vadou, která měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. K obvinění z manipulace s důkazními prostředky žalovaný uvedl, že toto „považuje za nepodložené, ale jedná se o stále dokola opakovanou teorii vytváření si vlastních pravidel pro udělování řidičských oprávnění a vydávání řidičských průkazů ČR.“ K výpisu z živnostenského rejstříku, který žalovaný předložil opakovaně v prvostupňovém řízení, jedenkrát s razítkem Magistrátu města Plzně a po zrušení v pořadí prvního rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako výpis pořízený prostřednictvím Internetu) žalovaný uvedl, že jím „není prokázáno, tedy postaveno najisto, že se zde odvolatel zdržuje a má na území ČR osobní vazby. Je možné reflektovat další listinu, kterou odvolatel předložil, ale nelze ji považovat za důkaz prokazující splnění podmínky stanovené zákonem o silničním provozu (viz § 82 odst. 1 písm. d) vycházející z § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu).“ K dle žalovaného vytváření vlastních pravidel zástupcem žalobce žalovaný dále uvedl, že „z díky § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu je zřejmé, že pojem obvyklé bydliště se vždy vztahuje k osobním vazbám řidiče na území ČR a nepostačuje prokázání pracovních vazeb. Takové prokázání pobytu je nedostatečné a není možné udělit řidičské oprávnění s ohledem na ustanovení § 82 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona. ... Obvyklé bydliště musí odvolatel prokázat v délce trvání alespoň 185 dní v kalendářním roce. Tato doba se vztahuje jak k § 2 písm. hh) bod 1. i 2. Místně příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je ten, v jehož územním obvodu odvolatel splňuje obvyklé bydliště v délce trvání 185 dní v kalendářním roce ke dni podání žádosti o udělení řidičského oprávnění nebo vydání řidičského průkazu. Adresa obvyklého bydliště se vztahuje vždy k místu, kde řidič pobývá, nikoliv k sídlu zaměstnavatele apod.“ Za irelevantní označil žalovaný odvolací námitky týkající se nesprávné implementace Směrnice Rady č. 2006/126 do českého právního řádu a zásadní neznalosti práva Evropského společenství ze strany správních orgánů. K současně s žádostí předloženému čestnému prohlášení žalobce, že v jiném členském státě nebylo správními orgány řidičské oprávnění pozastaveno nebo odejmuto, nebyl uložen zákaz řízení motorových vozidel, pokud neuplynula lhůta pro opětovné vrácení, žalovaný uvedl, že je „v kontextu neplnění (neprokázání plnění) podmínky obvyklého bydliště na území ČR pro udělení řidičského oprávnění lhotejno, zda a co v čestném prohlášení odvolatel uvedl.“

24. V odvolání zástupce žalobce popisoval legitimitu žádosti o udělení řidičského oprávnění v kterémkoli členském státě v souladu se svobodou pohybu a svobodným usazováním za předpokladu, že žadatel splní podmínky dané právním řádem členského státu, ve kterém má obvyklé bydliště. Žalovaný k tomu uvedl, že je „ze spisu zřejmé, že odvolatel splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR neprokázal, nedoložil-li nebo nenavrhнул-li důkazní prostředky svědčící o osobních vazbách k území ČR.“ V odvolání zástupce žalobce rovněž uváděl, že jsou mu známy přísné podmínky opětovného udělování řidičských oprávnění v SRN a je nadbytečné, aby správní orgán v odvolacím řízení zdlouhavě zcela nadbytečně vysvětloval zahlcování správních orgánů v ČR žádostmi ze SRN o přezkoumání udělených řidičských oprávnění na území ČR. K tomu žalovaný uvedl, že je mu „z úřední činnosti známo, že udělování řidičských oprávnění cizím státním příslušníkům na území ČR je vystavováno následnému přezkumu, kdy země původu prvotně uděleného řidičského oprávnění vyslovují zásadní nesouhlas s opětovným udělováním, je-li na jejich území nereálné, aby bez splnění předepsaných podmínek na jejich území získali řidičské oprávnění zpět. Nehledě na skutečnost, že z výsledků jejich šetření nemohou tito cizinci podmínku obvyklého bydliště na území ČR splňovat, mají-li nadále své řádné bydliště (svůj životní středobod) v SRN.“ Ohledně využití příznivější právní úpravy v jiném členském státě EU, že není dle soudu odvolatelova zmocněnce samo o sobě obcházením primárního práva EU odvoláním se na judikaturu Soudního dvora, ze které zmocněnec odvolatele cituje jeden odstavec rozsudku Soudního dvora ze dne 1.3.2012 ve věci C-476/10, žalovaný uvedl, že „může pouze dedukovat a domnívat se, v čem citace předmětného odstavce měla mít dopad na nedodržení podmínky obvyklého bydliště. Situace je dle posouzení odvolacího správního orgánu zcela odlišná. V tomto řízení o žádosti nebylo řidičské oprávnění dosud uděleno, neboť se odvolateli nepodařilo prokázat splnění podmínky obvyklého bydliště na území ČR. Nelze proto srovnávat řízení před Soudním dvorem, kdy bylo pravomocně uděleno řidičské oprávnění, přesto však došlo k důvodnému odmítnutí členského státu uznat řidičský průkaz vydaný v jiném státě, s řízením o žádosti o udělení řidičského oprávnění.“

25. Žalovaný dále uvedl, že se ve svém rozhodování opíral o rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 10. 2012, čj. 57 A 5/2011-55 (v němž bylo rozhodováno po obnově řízení znovu o žádosti státního občana Spolkové republiky Německo o udělení řidičského oprávnění v České republice, když vyšlo později najevo, že tento cizí státní příslušník nesplňoval podmínku obvyklého bydliště na území ČR). K tomu v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: *Posouzení plnění (splnění) podmínky obvyklého bydliště na území ČR pro udělení řidičského oprávnění a vydání řidičského průkazu ČR je nejen povinností, ale plně v kompetenci správního orgánu odpovědného za udělování řidičského oprávnění a vydávání řidičských průkazů ČR. V oblasti bezpečnosti silničního provozu jsou všechny země EU vázány společnou dopravní politikou, pravidly a opatřeními ke zlepšení bezpečnosti dopravy. V případech dopouštění se přestupků v dopravě na území jiného členského státu, kdy jdou důsledky přestupků do zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na území jiného členského státu a nemožnost odnětí řidičského oprávnění a zadržení řidičského průkazu na území je nasnadě. Je nepřipustné, aby správní orgán vydal žadateli, který se na území skutečně nezdržuje, řidičský průkaz ČR, jestliže neprokázal nebo nepředložil, resp. nenavrh, provedení důkazů nezvratně prokazujících splnění podmínky § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nebo důkazů nepřímých, které by ve svém souhrnu toto prokazovaly. Odvolací správní orgán dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně nemohl*

rozhodnout jinak, než s ohledem na zjištěné skutečnosti žádost zamítnout. Zvláště pak, jednali se o veřejný zájem, jímž bezesporu bezpečnost silničního provozu je. “

26. Z uvedených odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí vyplývá, jaký názor správní orgány obou stupňů zaujaly k námitkám žalobce uplatněným v řízení a jak hodnotily listinné důkazy v řízení žalobcem předložené. Oba správní orgány zcela srozumitelně vyjádřily, z jakého důvodu činí závěr, že žalobce v řízení neprokázal existenci svého „obvyklého bydliště na území České republiky“. Veškeré námitky žalobce o nepřezkoumatelnosti obou těchto rozhodnutí jsou tak zcela nedůvodné.

27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.11.2013, č.j. 6 As 47/2013-68 (dostupném na www.nssoud.cz), v bodě 12 dospěl k závěru, že „pro splnění podmínky vymezené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy nepostačí mít na území ČR přechodný pobyt v obecném smyslu, jak správně dovodil krajský soud, nýbrž ve smyslu definovaném ustanovením § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu“. V bodě 14 rozsudku pak uvedl, že „totéž platí i pro otázku, zda se má podle zákona o silničním provozu jednat o přechodný pobyt formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat, které by trvalo dostatečně dlouhou dobu), nebo o přechodný pobyt faktický, tedy skutečný fyzický pobyt na území státu. Krajský soud na str. 7 a 8 svého rozsudku přesvědčivě dovodil, že platí druhá možnost, tedy faktický pobyt“. Je tudíž zřejmé, že Nejvyšší správní soud zastává stejný právní názor, jaký zaujaly správní orgány v nyní posuzované věci. Nejvyšší správní soud jako na souladný s těmito závěry rovněž odkázal na žalovaným zmíněný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31.10.2012, č.j. 57 A 5/2011-55 s tím, že je nedůvodná námitka žalobce, že není argumentace tímto rozsudkem v odůvodnění napadeného rozhodnutí přílehavá.

28. Ustanovení § 109 odst. 8 ZSP stanoví, jaké listiny musí být přiloženy k žádosti o vydání řidičského průkazu. Tam uvedené listiny však nejsou těmi, na základě kterých by byl správní orgán povinen udělit řidičské oprávnění a vydat řidičský průkaz. Uvedené ustanovení totiž nic nemění na znění § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) ZSP, resp. na povinnosti žadatele tvrdit a prokázat konkrétní skutečnosti, na základě kterých bude nutné dospět k závěru, že má žadatel „obvyklé bydliště na území České republiky“. Zákon nestanoví, že řidičské oprávnění bude uděleno „osobě, která předloží některou ze zde zmíněných listin“, nýbrž stanoví, že bude uděleno „osobě, která má obvyklé bydliště na území České republiky“. Předloží-li tedy žadatel jako v daném případě potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, doloží, že je oprávněn na území České republiky přechodně pobývat, nikoliv skutečnost, že na území České republiky skutečně pobývá. Potvrzení o přechodném pobytu na území je potvrzením o adrese místa hlášeného pobytu na území ČR, nikoli o tom, že se držitel potvrzení na této adrese zdržuje v rozsahu definovaném v § 2 písm. hh) ZSP. Obdobně je tomu, když žadatel jako v daném případě předloží výpis z živnostenského rejstříku a listinu s údaji z veřejné části živnostenského rejstříku pořízené z Internetu. Těmito listinami je pouze prokázáno, k jakému předmětu podnikání je žalobce na území ČR oprávněn a od kdy, v daném případě od 17. 10. 2012, tedy od data po měsíci po podání žádosti. Dále je v daném případě z výpisu z živnostenského rejstříku zřejmé, že je žadatel občanem Francouzské republiky a jeho bydliště je tamtéž, jeho adresa pobytu se shoduje s adresou uvedenou v potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Výpis z živnostenského rejstříku však neprokazuje, že má žalobce obvyklé bydliště na území

České republiky ve smyslu § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení § 2 písm. hh) ZSP, ať již podle bodu 1 nebo bodu 2, o který v daném případě žalobce opírá důvodnost své žádosti. Stejně tak předložená nájemní smlouva, i kdyby byla zcela perfektní, dokládá pouze to, že má žadatel pronajatu jednu místnost v bytové jednotce, v daném případě na jiné adrese, než je adresa jeho přechodného pobytu, neprokazuje, že žadatel tuto skutečně užívá a má zde obvyklé bydliště na území České republiky.

29. V tomto duchu je proto nezbytné vykládat ustanovení § 109 odst. 8 písm. g) ZSP, podle kterého k žádosti o vydání řidičského průkazu musí být přiložen doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele, který nemá na území České republiky trvalý pobyt, nebo návrh jiného důkazního prostředku k jeho prokázání; dokladem prokazujícím obvyklé bydliště žadatele je zejména 1. potvrzení o přechodném pobytu podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, 2. výpis z katastru nemovitostí potvrzující vlastnická práva k nemovitosti, 3. nájemní smlouva k nemovitosti, 4. potvrzení zaměstnavatele o zaměstnání, 5. výpis z živnostenského rejstříku. Totéž platí pro výklad obdobně formulovaného ustanovení § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu.

30. Správní orgány obou stupňů tak dospěly ke správnému závěru, když neshledaly důvodnou argumentaci žalobce, že předloženými listinami prokázal splnění podmínky § 82 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 2 písm. hh) bod 2 ZSP. Žalobce založil svoji obranu ve správním řízení na nesprávném právním názoru, o tom, že k prokázání „*obvyklého bydliště na území České republiky*“ postačuje předložit v souladu s § 109 odst. 8 písm. g) ZSP listiny, které v řízení předložil, za podstatný pokládal zejména výpis z živnostenského rejstříku. Proto žalobce ve správním řízení ani netvrdil konkrétní skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dospět k závěru, že má „*obvyklé bydliště na území České republiky*“. Žalobce konkrétním způsobem nepopsal časový rozsah ani důvody svého pobytu na území České republiky, proto nemůže správním orgánům důvodně vytýkat, že jej nevyzvaly k předložení důkazů k prokázání jím netvrzených skutečností.

31. Nelze současně pominout, že správní orgán I. stupně i žalovaný v odůvodnění svých rozhodnutí zcela konkrétně formulovali výhrady k průkaznosti jednotlivých žalobcem předložených listin, na základě kterých prvostupňový orgán dospěl zejména k závěru o účelovosti předložení živnostenského oprávnění pouze za účelem získání řidičského oprávnění a žalovaný k závěru, že není správné tvrzení žalobce v odvolání, že ohlášením živnosti dokázal žalobce profesní vazby v ČR a tím naplnil dikci ustanovení § 2 písm. hh) bod 2 ZSP a v takovém případě není vázán lhůtou 185 dnů pro přechodný pobyt v ČR. Není tudíž důvodné tvrzení žalobce, že správní orgány v průběhu správního řízení své výhrady a pochybnosti o průkaznosti předložených listin nevzesly. Na svém nesprávném právním závěru uplatněném ve správním řízení žalobce přesto založil i žalobní námitky, aniž by výhrady a pochybnosti vůči předloženým listinám jakkoli rozptýlil.

Závěr

32. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

33. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 15. července 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová